

Time is on my Side - тази песен на Rolling Stones пее цяла година Правителствена информационна служба на журналист, поускал достъп до информация

Колко време е нужно на българската държавна администрация, за да откаже предоставянето на определена информация? Колко време е нужно, за да образува и разгледа съгът дело по жалба срещу отказ да се предостави информация?

В случая на журналиста от в. „Капитал“ - Росен Босев, администрацията е Правителствена информационна служба, съгът е Софийски градски съд, а отговорът и на двата въпроса е - много, много време е нужно.

Ето и самата история. На 5 април 2006 г. Росен Босев подава заявление за достъп до информация до Министерство на държавната администрация и административната реформа (МДААР), с което иска да му бъде предоставена информация за договорите, сключени от министър Димитър Калчев с фирмата „Майкрософт“ за наемането на софтуерни лицензи за нуждите на държавната администрация. Поточно журналистът иска информация за условията, при които са сключени тези договори, както и копия от самите договори. Десет дни по-късно главният секретар на МДААР изпраща на г-н Босев отговор, с който го уведомява, че въпросните договори били сключени от бившия министър на държавната администрация г-н Калчев, който е действал като представител на администрацията на Министерски съвет, та ето защо МДААР не било страна по договорите и не разполага с тях. Поради тези причини, МДААР препраща заявлението за отговор в Министерски съвет.

Без да коментираме факта дали е вярно или не, че МДААР не разполага с исканата в случая информация, ще продължим смело напред с историята, защото истинската правна и фактическа гимнастика тепърва предстои.

На 28 април 2006 г. директорът на Правителствена информационна служба (ПИС) - г-жа Таня Генева, уведомява с писмо журналиста, че исканата информация ще му бъде предоставена, но за подготовката ѝ е необходимо допълнително време, като по тази причина и на основание чл. 30, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ), срокът за предоставянето ѝ ще бъде увеличен с 10 дни. Точно след десет дни - на 8 май 2006 г., Росен Босев остава безкрайно изненадан, когато получава не исканата информация, а писмено решение за отказ, подписано от същата г-жа Таня Генева. В отказа е посочено, че *... условията, при които са подписани договорите за уреждане ползването от държавната администрация на РБ на софтуерни продукти на Майкрософт, както и самият договор представляват търговска тайна. Предоставянето на информацията относно условията на договора би могло да доведе до нелоялна конкуренция между търговци, доколкото договорните условия са съобразени със специфичните потребности на държавната администрация, съдържат клаузи за безплатно обучение на служители от системата на държавната администрация и други специални условия.*

Тук отново ще спестим коментара за законсъобразността на

В БРОЯ

Новини - съдебни дела

Коментар на юриста
Лични данни на показ*ПДИ ще връчи годишните си награди за принос в областта на свободата на информацията по повод Международния ден на правото да знам*Интервю
Прозрачността намалява възможностите за злоупотребиДостъпниците по света
Годишна среща на приятелите на Стейтуоч 22-23 юни 2006 г.

Дългият път към свободен достъп до информация от обществения сектор

Новини

така описания отказ, защото това е въпрос, който все някога ще бъде решен от съда. Колкото го това да уведомиш някого, че ще му предоставиш информация, но е нужно допълнително време за подготовката ѝ, а впоследствие да откажеш предоставянето ѝ, то коментара относно моралната страна на една такава постъпка ще оставим на въображението на любезните читатели и отново ще продължим с проследяването на мъките на излъгания журналист в пространството и времето.

На 19 май 2006 г. журналистът подава жалба до Софийски градски съд (СГС) срещу отказа на Правителствена информационна служба (ПИС). Може би повечето читатели знаят, но за тези, който не знаят, следва да уточним, че в родната ни правна система жалби срещу актове на

на стр. 2

гържавни органи се подават чрез съответния орган до съответния съд. Идеята и целта естествено е въпросният гържавен орган да окомплектова преписката по жалбата и да я изпрати в 3-дневен срок на съда, а не жалбата да потъне безследно в някое чекмедже. В случая обаче се случва второто и повече от два месеца ПИС не изпраща жалбата и преписката на съда. Все пак законодателят се е досетил за възможността гържавната администрация да не изпълнява коректно това си задължение и е дал възможност на жалбоподателите в такива случаи да изпращат копие от жалбата си директно на съда, който от своя страна изисква преписката служебно. Така на 25 юли 2006 г. Росен Босев изпраща жалбата си на съда, който от своя страна изисква преписката и през м. август 2006 г. най-сетне е образувано дело в СГС срещу отказа на ПИС, като първото заседание е насрочено за м. март 2007 г.

На 19 март 2007 г. делото е разгледано от състав на СГС, който обаче констатира, че в преписката не са налице данни за компетентността на лицето, подписало отказа, т.е. директорът на ПИС. Тук може би следва да уточним, че по реда на ЗДОИ, задължението за произнасяне по заявления за достъп до информация е за ръководителя на съответната институция. За да може друго лице да се произнася по такива заявления, е необходимо същото да бъде изрично упълномощено. В случая с Министерски съвет това е направено още по времето, когато министър-председател беше Иван Костов, който със своя заповед упълномощава директорът на ПИС да се произнася по заявления за достъп до информация. Това обаче го знаем ние от Програма Достъп до Информация, съгът не е длъжен да го знае, но пък ПИС е длъжна да предоставя тази заповед по всяко дело срещу неин отказ да се предостави информация. Ето защо на заседанието през м. март делото е отложено за м. юни с указания за ПИС да предостави на съда съответните данни. Съвсем между другото ще отбележим и че на това съдебно заседание не се явява представител на ПИС.

Две седмици преди новото заседание Росен Босев проверява в съда дали от ПИС са изпълнили съдебните указания и са представили заповедта, която удостоверява компетентността на директора на ПИС да се произнася по заявления по ЗДОИ. Оказва се, че съдебните указания не са изпълнени, но остава шанса представител на ПИС да се появи на предстоящото заседание и да представи заповедта. Вече заподозрял обаче, че ПИС ще протака колкото е възможно разглеждането на делото, г-н Босев подава заявление до

ПИС, с което иска да му бъде предоставено копие от документа, който удостоверява компетентността на директора на ПИС да издава решения по ЗДОИ и да отговаря на запитвания по ЗДОИ, отправени до председателя на МС. Идеята му е, че ако от ПИС му предоставят заповедта, той ще може да я представи на съда и така да избегне ново отлагане на делото, но това не се случва.

На 25 юни 2007 г. делото отново е разгледано от състав на СГС, като отново не се явява представител на ПИС, но пък и съдебният състав и жалбоподателят констатира не само, че ПИС отново не изпраща представител, но и че не са изпълнени съдебните указания от предходното заседание. Това става причина за ново отлагане на делото, този път за м. октомври 2007 г., като съдебният състав отказва да глоби ПИС за неизпълнение на съдебни указания, но определя този път да бъде изрично указано на ПИС в определен срок да представят необходимия документ.

Отново оставяме коментара за действията на съда на читателя, защото ние немеем пред непознатия на българското право феномен на изрични и неизрични съдебни указания.

В деня след това съдебно заседание, жалбоподателят, ядосан вече не на шега от откровения саботаж от страна на ПИС, подава ново заявление, адресирано до министър-председателя, с което му поставя няколко изключително прости въпроса:

- колко юриконсулти работят в МС;
- какво е месечното им възнаграждение;
- знае ли г-н министър-председателят, че юриконсултите му не се явяват по дела в съда;
- знае ли г-н министър-председателят, че Правителствената информационна служба (ПИС), като страна в съдебен спор, не изпълнява съдебни указания.

Резултатът е мигновен. На следващия ден от ПИС предоставят на Росен Босев въпросната заповед, с която е упълномощен директорът на ПИС да се произнася по заявления по ЗДОИ, извиняват му се за причинените отлагания на делото и обещава, че вече няма да правят така, т.е. ще предоставят заповедта и на съда и ще започнат да изпращат представител в съдебните заседания по делото.

Остава неясно обаче, защо трябваше баш шефът да нахока подчинените си, за да спрат те да прилагат максимата, най-добре описана от останалия неизвестен за историята български майстор с реплика - *Клиентът има право само да плаща и да чака.*

На 2 юли 2007 г. петчленен състав на Върховния административен съд (ВАС) потвърди предходното съдебно решение за отмяна на отказа да бъде предоставен достъп до информацията относно инцидента в АЕЦ "Козлодуй" от 1 март 2006 г. Както си спомняме, инцидентът стана известен на обществото след публикации в германската преса. Според министърът икономиката и на енергетиката, Румен Обчаров, инцидентът бил от първа степен и съобщаването му не било задължително. Комисия установи, че инцидентът е от втора степен, което обуславя оповестяването му. Достъп до информацията относно предприетите във връзка с инцидента действия поиска НД "Екогласност" през май 2006 г. Агенцията за ядрено регулиране предостави изготвените доклади, но отказа приложенията към тях, заради несъгласие на третото засегнато лице - самата ядрена централа. През февруари 2007 г. тричленен състав на ВАС отмени отказа, като подчерта, че несъгласието на трето лице само по себе си не е основание за отказ. Трябва действително да са засегнати негови права или интереси, което в случая не е налице. Пред петчленния състав от ядрената централа представиха части от договор с руска фирма за проектиране, изготвяне и въвеждане в експлоатация на приводи СУЗ 5 и 6 ЕБ - същите защитни органи, значителна част от които бяха престанали да функционират на 1 март 2006 г. Според самия договор, всичко свързано с изпълнението му е конфиденциално. С решението си петчленния състав отхвърли аргументите на АЯР и централата и потвърди, че искането на съгласие на трето лице не е основание за отказ да бъде предоставена информацията, която по своя характер е обществена. Делото бе водено със съдействието на правния екип на ПДИ.

На 28 юни 2007 г. тричленен състав на ВАС окончателно потвърди правото на журналиста от bTV Генка Шикерова да получи достъп до искани от нея документи. Делото бе заведено срещу отказ намета на община Несебър да предостави достъп до заповеди, с които са раздавани недвижими имоти и право на строеж на крайно нуждаещи се. Журналистическото разследване показва, че сред "крайно нуждаещите се" са държавни служители и фигури от съдебната власт от региона. Повод за заявлението е естественият интерес към научаване на

конкретните мотиви, с които е прието, че въпросните лица са в жилищна нужда. След като не изпрати отговор в законоустановения срок, в по-късно писмо-решение кметът на Несебър мотивира отказа си да предостави информацията с личните данни на третите лица. През ноември 2006 г. Бургаският окръжен съд отмени отказа като незаконосъобразен. Тричленният състав остави в сила това решение като отхвърли довода на касационния жалбоподател - община Несебър - че журналистката иска повторно една и съща информация. След като не е предоставила при първото искане информацията, институцията не може да възразява че от нея се иска същото в рамките на шест месеца. Правната помощ бе осъществена с подкрепата на ПДИ. На 28 септември 2006 г., Денят на правото да знам, Генка Шикерова получи наградата "Златен ключ" за журналист, ползвал най-активно Закона за достъп до обществена информация.

В Решението си от 11 юни 2007 г. Върховният административен съд (ВАС), Пето отделение (съдия докладчик Жанета Петрова), остави в сила Решението на Софийския градски съд, с което бе отменен като незаконосъобразен мълчаливия отказ на Директора на Националната разузнавателна служба /НРС/ ген. Кирчо Киров да предостави на журналиста от в. "Дневник" Христо Христов достъп до документи, свързани с убийства в Англия български писател Георги Марков.

С решението на ВАС се отхвърлят аргументите на НРС, изложени в касационната жалба. Съдът приема, че със Закона за достъп до обществена информация законодателят не е изключил НРС от кръга на институциите, задължени да предоставят информацията на гражданите. Правото на информацията подлежи на ограничаване, когато исканата информация е класифицирана. Дори в някои от тези случаи обаче, гражданите пак имат право да получат поисканата информация. Такъв е случаят по чл.34, ал.3 от Закона за защита на класифицираната информация /ЗЗКИ/, когато срокът за защита на информацията е изтекъл и следва да се премахне нивото на класификация. Според магистратите, правилно Софийският градски съд е поставил въпроса защо при тези обстоятелства информацията не е предоставена на Държавния архивен фонд, съгласно чл.33, ал.2 от ЗЗКИ.

на стр. 4

Отхвърлен е и аргументът на НРС, че информацията не е обществена, защото се засягат чуждестранни лица. Според съдебния състав, исканата информация е обществена, защото от нея заявителят може да си състави мнение за дейността на службата за сигурност през периода на социализма. В решението се добавя, че не заявителят трябва да доказва, че институцията съхранява поисканата информация, поради което е неоснователен аргументът на НРС, че не е доказано службата да притежава документите. Напротив, институцията най-добре знае какво, в какъв обем и вид съхранява и е длъжна да отрази тези

обстоятелства в писмения си отговор по ЗДОИ. Решението е окончателно.

Журналистът ползва правна помощ от Програма Достъп до Информация.

Делото се води от 2004 г. и е спечелено на първа инстанция през 2006 г. Става въпрос за ключови документи на бившето Първо главно управление на ДС по случая „Марков“, които се съхраняват в Националната разузнавателна служба. През 2004 г. за подобни документи журналистът осъди тогавашния вътрешен министър проф. Георги Петканов за отказ до архива на МВР. В резултат на решението на ВАС министър Петканов предостави исканите документи.

Лични данни на показ

Дарина Палова, ПДИ

© Фотоархив ПДИ

Случай:

На табло във Варненския районен съд се изнасят свидетелства за съдимост на хора с чисто досие и те са достъпни за всички. Документите са вписани всички лични данни - ЕГН, имена, адрес. За да намерят свое-

то свидетелство, гражданите трябва да преровят всички останали. Това не е ли в пълно противоречие със Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), според който те не се разкриват пред трето лице, без съгласието на лицето, за което се отнасят? Още повече, че това се прави в съдебната система.

Коментар:

Действително, публичното изнасяне на данните, съдържащи се в свидетелствата за съдимост на лицата, които са поискали издаването на такова свидетелство, е в нарушение на ЗЗЛД.

Свидетелството за съдимост е официален документ, издаван от съда, който съдържа информация за криминалното минало на определено физическо лице. То най-често се изисква при постъпване на работа, но също така

е необходимо при кандидатстване за получаване на някои разрешителни (напр. за търговия с ценни книжа), както и за регистриране при упражняване на определена професия (напр. адвокатската, лекарската, тази на архитекта).

Процедурата по издаване на свидетелства за съдимост е уредена в Наредба №1 от 2000 г. за организацията и работата на бюрата по съдимост. Съгласно Наредбата, свидетелство за съдимост на гражданин се издава въз основа на писмена молба, подадена до районния съд по месторождението на лицето, за което се отнася исканото свидетелство. От там именно следва и да се изпрати готовото свидетелство, което се получава след заплащане на определена в Тарифа №1 такса. Освен посочените в изпратения случай данни като име, ЕГН, и адрес на лицето, свидетелството съдържа и допълнителни такива, изброени в Наредбата, като например: данни за месторождението на лицето, имената на неговите родители, както и конкретната цел, за която се издава - постъпване на нова работа или гр.

Тъй като бюрата по съдимост обработват всички тези данни за лицата в изпълнение на изискванията на Наредбата, те имат качеството на администратори на лични данни по смисъла на чл. 3, ал. 2 от ЗЗЛД и за тях важат всички изисквания на закона, свързани с обработването на лични данни. Така например, съгласно разпоредбата на чл. 2 от ЗЗЛД, личните данни трябва:

- да се обработват законосъобразно и добросъвестно;
- да се събират за конкретни, точно определени и законни цели и да не се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели;
- да бъдат съотносими, свързани с и ненадхвърлящи целите, за които се обработват;
- да бъдат точни и при необходимост да се актуализират; да се заличават или коригират, когато се установи, че са неточни или непропорционални по отношение на целите, за които се обработват и т.н.

Изнасянето на свидетелствата за съдимост на таблото в сградата на съда, посредством което те стават публично достояние, представлява форма на обработване на лични данни, съгласно определението на § 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на ЗЗД. Съгласно ЗЗД всяко действие на администратора на данни, което представлява обработване по смисъла на ЗЗД, следва да се извършва в съответствие с разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от закона, която урежда хипотезите на това обработване. Това се отнася конкретно и до действията на администратора по предоставяне на лични данни на трети лица, каквото е налице в случая с изнасянето на свидетелствата за съдимост на табло в сградата на съда. Съгласно т. 2 от посочената разпоредба, която е единствено относима към въпросния случай, за да се публикуват данните на таблото в съда, е

необходимо изричното съгласие на физическото лице, за което те се отнасят. Такова съгласие, очевидно, в случая не е търсено.

Освен общите принципи на защита на личните данни, администраторите на данни имат и редица конкретни задължения, свързани с обработване на лични данни. Едно от тези задължения е заложено в разпоредбата на чл. 23 ал.1 от ЗЗД, съгласно която администраторът на лични данни предприема необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните от случайно или незаконно унищожаване, или от случайна загуба, от неправомерен достъп, изменение или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване. В разглеждания случай, районното бюро по съдимост не е предприело необходимите мерки, за да защити данните на лицата, които са поускали да им бъде издадено такова свидетелство за съдимост. Дори напротив, чрез тяхното „оповестяване“ на таблото в районния съд, личните данни на очакващите да получат свидетелството си за съдимост граждани са станали достъпни на неограничен брой лица, които по различни причини са се намирали по това време в сградата на съда.

Ето защо, и изнасянето на всички тези данни, при липса на знание и съгласие от страна на подателя молба за издаването на свидетелство, е в нарушение на правото на защитата на техните лични данни, регламентирано от Закона за защита на личните данни.

Програма Достъп до Информация ще връчи годишните си награди за принос в областта на свободата на информацията по повод Международния ден на правото да знам - 28 септември

За тях ще бъдат номинирани граждани, неправителствени организации, журналисти, упражнявали активно правото си да търсят информация, както и институции, изпълняващи добре задълженията си по Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ). Ще бъдат връчени и негативни награди на институции, които не изпълняват задълженията си по ЗДОИ или нарушават правата на гражданите по закона. Всеки гражданин може да номинира в отделните категории, след попълване на публикуваната форма на адрес <http://www.righttoknowday.net> в срок до 15 септември 2007 г. Специално жури ще определи победителите.

В България Денят на правото да знам бе отбелязан за първи път през 2003 г.

Прозрачността намалява възможностите за злоупотреби

Жерар Легри, Европейска комисия

Две публични представяния на Зелената книга, изготвена от Европейската комисия относно обществения достъп до документи, съхранявани от институциите на Европейската общност¹, бяха проведени по инициатива на Представителството на Европейската комисия (ЕК) в София. Г-н Жерар Легри, ръководител на звено „Прозрачност, връзки с неправителствения сектор и външни отношения“ към Генералния секретариат на Европейската комисия в Брюксел, представи предлаганите за дискусия промени в Регламент 1049/2001 на 21 и 22 юни 2007 г., съответно в Народното събрание и в Информационния център на Представителството на ЕК. Програма Достъп до Информация беше партньор в инициативите.

В първото представяне, на 21 юни, участие взеха депутати и служители на Народното събрание, както и екипът на ПДИ. Срещата откри г-н Майкъл Хъмфрис, ръководител на Представителството на ЕК в България. Г-н Жерар Легри представи принципите, заложи в Регламент 1049/2001 относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, Съвета и Комисията. Той подчерта значимостта на публич-

ността и прозрачността за качеството на процеса на взимане на решения. Към г-н Жерар Легри бяха отправени въпроси, свързани с процеса на консултация в определянето на политиката на Европейската комисия, практиката по предоставяне на обществена информация и информацията от обществения сектор за повторна употреба; както и относно обхвата на търговската тайна, във връзка с достъпността на договорите, сключени от Европейския съюз с частни фирми.

Второто представяне - пред медиите и неправителствени организации - беше открито от г-р Гергана Жулева, изпълнителен директор на Програма Достъп до Информация. Свободният достъп на гражданите до информацията и документите на институциите на Европейския съюз е признак на демократичното общество, подчерта г-н Легри. Значимостта на прозрачността за намаляване възможностите за злоупотреби, както и достъпът до исторически документи бяха част от дискутираните с участниците въпроси. Между двете представяния с Жерар Легри разговаря Диана Банчева от ПДИ.

Г-н Легри, били ли сте в България преди и по какъв повод?

Кръглите маси, организирани от Представителството на Европейската комисия в България за представянето на Зелената книга, са първият повод за посещението ми в България.

На срещата с представители на Народното събрание, на 21 юни, Ви споменахте, че процесът на консултации е неизменна част от цялостния процес на формиране на политиката на Европейската комисия и необходимостта от тези консултации се увеличава. По какъв начин Комисията задоволява тази нараснала необходимост?

В началото на всяка инициатива службите в Комисията стартират консултативен процес, за да съберат техническа информация, включително позициите на различните заинтересовани групи, по даден проблем. Затова е необходимо изготвянето на консултативен план - какво се цели да се постигне, кои са заинтересованите страни и следователно какви са инструментите, които трябва да се използват, за да се съберат мненията, идеите и позициите на тези групи. Нашите служби имат възможност за избор от различни инструменти.

Могат да използват отворен консултативен механизъм - да подготвят зелена книга, която се приема от Комисията, да я публикуват, да я изпратят до другите институции и да я публикуват на уеб сървър-а "Европа", за да може всеки да изпрати своето мнение.

В същото време не всички заинтересовани лица могат да се достигнат с един и същ инструмент.

на стр. 7

¹ Преводът на български на Зелената книга е достъпен на страницата на ПДИ: http://www.aip-bg.org/pdf/green_paper_bg.pdf. Желаетелите да участват в консултативния процес на Зелената книга могат да го направят до 15 юли 2007 г. на следния адрес: http://ec.europa.eu/transparency/revision/index_en.htm

Например, има хора, които не използват Интернет по различни причини. За да бъде получена и тяхната позиция може да се организира специално проучване по конкретната тема. Могат да се изготвят въпросници и да се потърси партньорство с някои мрежи от организации, които работят с определени целеви групи, за разпространението на въпросниците. Когато се налага да се проучи по-задълбочено позициите, идеите, очакванията на хората, тогава може да се организират фокус групи, които да направят качествена оценка по определения проблем. За да се разбере позицията на отделни сегменти от обществото, може да се използват проучвания на общественото мнение.

Вече публикувания документ за консултация е достъпен за всеки на страницата на сървър "Европа", чрез портала "Твоят глас в Европа". Всеки гражданин може да го посети и да провери какви са мечтите или приключилите консултации към момента. Ако гражданинът се интересува от някоя конкретна консултация, тогава той кликва с мишката върху нея и попада на специална страница. Тази страница съдържа някои определени компоненти. Първо, основната информация по консултативния процес - кой го инициира, поради каква причина, докога е срокът. След това са всички документи, които са част от консултативния процес, достъпни понякога на всички езици на страните-членки на ЕС, но не винаги, за съжаление. Възможно е да има и други документи, които са свързани с историята на проблема, ако той има такава. Ако има приети документи, определящи политиката по дискутирания въпрос, те също се публикуват, за да дадат по-широка представа за тези, които се интересуват от темата.

Обикновено следва адрес, който може да е пощенски адрес, но все по-често електронен адрес, на който всеки може да изпраща мнения и становища. Един от нашите отдели се занимава единствено с приемането на изпратените по електронен път становища и с тяхното публикуване на уеб страницата. Така всички изпратени до момента мнения, идеи и становища са достъпни и всеки може да изпрати реплика по тях.

Когато консултацията приключи, службата, която я е иницирала, трябва да изготви доклад, представляващ своеобразно резюме на получените позиции, идеи, критики, препоръки. Този доклад също се публикува и по този начин на практика се слага край на консултативния процес по дадения проблем. Следва изготвянето на решението за предприемане на определена политика.

Представяна ли е Зелената книга относно обществения достъп до документи, съхранявани от институциите на Европейската общност, на подобни кръгли маси в други страни-членки на ЕС?

При всеки консултативен процес Европейската комисия се опитва да осигури максимален набор от идеи, гледни точки, позиции от цяла Европа. Търсим позициите не само на организации, базирани в Брюксел, защото тогава „Брюксел ще разговаря с Брюксел“, а не това е, към което се стремим. Искаме да имаме позицията на представителите на гражданите. Ние сме съюз от 27 члена. Всяка от страните-членки има свое национално разделение - области, провинции, градове, и т.н. Това, което правим все повече и повече е, когато започне консултация с политическо значение, ние призоваваме нашите представителства в страните-членки да организират възможности за обмяна на гледни точки и дебат, ако установят интерес към това. Точно това направихме в рамките на консултативния процес във връзка със Зелената книга относно обществения достъп до документи, съхранявани от институциите на Европейската общност - Представителството на Европейската комисия в София организира срещи в Народно-то събрание и с представители на НПО и медиуми, поради изразения интерес. Ще имаме подобни срещи в Берлин, Копенхаген и Кипър, както и в други страни-членки. Някои от тези срещи са на живо, както в България. Но много често нямаме възможност да пътуваме из Европа, тъй като сме малък екип, отнема много време, а и излиза доста скъпо на данъкоплатците. Ето защо все по-често организираме телеконференции. Ще проведем такава с Копенхаген на 6 юли. Това ще бъде подобна на проведената в българския парламент среща, но аз и моят колега ще седим в офиса си в Брюксел пред една камера и пред един монитор и ще комуникираме с хората от Копенхаген. Възможностите, които новите технологии предлагат за такъв род срещи са фантастични - можем да „ходим“ извън Брюксел, без да се налага да се местим като някакъв пътуващ цирк.

Как определяте активността на дебата по Зелената книга относно достъпа до документи на Европейската общност?

Рано е да се каже, тъй като консултативният процес започна доста скоро. Досега имаме около 10 изпратени становища, но това не е

на стр. 8

изненадващо. Консултативният процес продължава до средата на юли, а ние никога не получаваме мненията още в началото. Много от организациите, особено тези, които представляват федерации от различни национални организации, се нуждаят от повече време, за да координират и приемат общо становище, което да представят от името на организацията. Поради тази причина стандартите за консултативен процес изискват минималната продължителност да е 8 седмици. Много често обаче тези големи организации искат удължаване на срока за консултации. Съществува практиката основният брой от становищата да пристигат в последните две седмици и дори в последния ден от консултативния процес. Понякога дори получаваме обаждане по телефона, в последния ден, с молба за удължаване на срока. В такива случаи ние казваме, че официалната дата за приключване на процеса е днес, но Комисията е винаги отворена и ще приемем становището, ако го изпратят утре или в друг ден.

Съществува ли изискване или практика да се иска някакъв специален вид идентификация от лицата, които искат информация по електронен път?

Приемаме заявления за достъп до документи във всякаква писмена форма. Може да е написано на ръка, да е изпратено по пощата, факса или електронната поща. Никога не искаме от заявителите нещо, което може да причини техническа трудност за тях, като електронен подпис например. Знаем, че технологиите не са достъпни за всички по еднакъв начин. Освен това заявлението за достъп до информация не предизвиква никакви правни последици, освен че стартира срок, в който трябва да предоставим искания документ или да дадем основания, ако не можем да го предоставим. Необходимо е винаги да се прави баланс на интереси, а при отказ за предоставяне - да се обяснява какъв точно интерес би бил увреден и по какъв начин. По силата на законодателството за достъп до документи, ние не се интересуваме какви са причините някой да иска определена информация. Не е важно и кой точно я иска. Разбира се няма как да отговорим на анонимно заявление, но ако получим писмо в плик с подател г-н Дюпон и някакъв адрес, ние няма да проверяваме дали този господин съществува или дали адресът е валиден, а ще изпратим отговор на посочения адресат. Това е наше задължение, другото не ни тревожи.

Г-н Лезри, в Зелената книга се казва, че достъп до документи от институциите на Европейската общност търсят предимно специалисти, изследователи, студенти и заинтересовани лица, но не и граждани. Мислите ли, че е необходима специална разяснителна кампания на европейско ниво за правото на достъп до информация?

Има различни аспекти на този въпрос. По принцип Комисията разработва специална комуникационна политика за информиране на гражданите по определен проблем. Комуникационната политика е проактивна. Това означава, че институциите изготвят материали за различните форуми - Интернет или други публикации - и ги разпространяват безплатно. За да постигне максимална публичност на информацията, Комисията търси възможно най-много контактни точки между информацията и гражданите. Разпространението на информация за това какво се случва в европейските институции е изключително важен аспект, тъй като това всъщност засяга всекидневие на хората. Ето защо комуникационният план за това как да бъдат гражданите информирани е нещо много важно и е задължение както за служителите на европейските институции, така и на националните органи. Най-ефективното разпространение на информация е чрез партньорство с мрежи от организации, които работят в цяла Европа.

Достъпът до документи е нещо по-различно. Това означава, че лицето иска да получи определена информация, която до този момент може и да не е публична. Затова то иска тази информация, активността е от негова страна. Институцията разглежда заявлението за достъп до тази информация и ако няма законови основания да откаже достъп, предоставя документа, без да се интересува от причините, поради които гражданът е поискал този документ. От този момент нататък документът е публичен за всеки. Важно е да се каже на хората, че имат право на достъп до този документ. Фактът, че това право съществува, фактът, че неговото упражняване е възможно, е истинското доказателство, че живеем в демократичен свят. Не е изненадващо, че не много граждани търсят достъп до документи. Търсещите са повече съюзи, НПО-та, местна власт. Те са нещо като посредници между Европейските институции и гражданите и ролята им е да направят информацията разбираема и достъпна за обществеността.

Годишна среща на приятелите на Стейтуоч 22-23 юни 2006 г. Александър Кашъмов, ПДИ

© Фотоархив ПДИ

На 22 и 23 юни 2007 г. организацията, осъществяваща граждански контрол спрямо институциите на Европейския съюз - „Стейтуоч“ - проведе своята годишна среща в Лондон. Както всяка година, на срещата присъстваха

приятелите на Стейтуоч от цяла Европа и по-специално от Холандия, Германия, Дания, Испания, Гърция, Унгария, България. Целта на срещата, както винаги, бе да се очертаят тенденциите в Европейския съюз по отношение на гражданските свободи на неговите граждани и да се сподели опитът на различните участници. Българският приятел на Стейтуоч е ПДИ.

Нека да припомним, че Стейтуоч е създадена през 1991 г., с цел наблюдението на европейските политики, засягащи гражданските свободи. Под „граждански свободи“ се разбират традиционните свободи на индивида, в които държавата не бива да се намесва или пък намесата ѝ трябва да бъде обусловена от стриктни гаранции. Интересното в случая е, че Стейтуоч е единствената неправителствена организация, която е осъзнала подобие, което Европейският съюз има с класическата държава. Това подобие на наддържавния съюз е именно в неговата способност да създава политики и правила, които засягат личните свободи.

Няколко различни теми бяха предмет на обсъждане в Лондон. По-интересните от тях са: равносметката след 11 септември 2001 г., новата европейска конституция, достъпа до информация в Европейския съюз, регистриране в списъка на терористи и терористични организации, политиките, свързани с миграцията, имиграцията и бежанците.

Равносметката след изминалите пет години от атаките в САЩ на 11 септември 2001 г. е, че това, което досега се представяше като изключителна мярка, започна да се превръща в правило. Най-характерното за вече установеното правило е, че то не се подлага на дискусия. Така и засилването се наблюдава спрямо гражданите на Европейския съюз, обосновано с цел гарантирането на тяхната сигурност, постепенно престава да се подлага на дебат. Нови и нови мерки се въвеждат без дебат, просто като нещо рутинно и безобидно. Така се премина през профилирането на пътници от самолетните компании и предоставянето на данните им за целите на сигурността, и през скандалното предоставяне на данни от страна на банковата система SWIFT с център в Белгия на разузнавателните служби на САЩ. Записващи устройства се появяват по влаковете, монтирани с цел да записват „смуцаващи шумове“. Какви са техническите параметри на „смуцаващия шум“ обаче не става ясно и оттук - каква е гаранцията срещу незаписване на разговори.

Темата относно достъпа до информация в рамките на Европейския съюз е белязана от две събития. Едното е публичното обсъждане на Зелената книга за изменението на Регламент 1049 от 2001 г., изготвена от Европейската комисия¹, а другото - жалбата, заведена от Стейтуоч срещу Европейската комисия на основата на Регламента. Общата бележка на неправителствената организация спрямо Зелената книга е отправена към предварително зададените варианти за отговор на определени въпроси, които подвеждат към по-тясна дискусия. Така например, въпросът „трябва ли да се постави по-голям акцент на активното разпространение на информация“ според становището е подвеждащ, защото правилният отговор е, че трябва да бъдат развивани както разпространението на информация, така и предоставянето ѝ при поискване. Друг пример в същата насока е групата възможности, които са

на стр. 10

¹ Която бе обсъждана публично в България - на 22 юни 2007 г. и в Народното събрание - на 21 юни 2007 г.

от стр. 9

гадени за отговор на въпроса за отношението между защитата на личните данни и обществения достъп до информация:

- а) предоставяне на информация след заличаване на личните данни;
- б) предоставяне на лични данни самослед преценка на критериите, залегнали в Регламент 45/2001 г. относно обработката на лични данни;
- в) въвеждане на критерии за предоставяне на някои категории лични данни, без да се преценява случай по случай.

Според Стейтуоч е необходимо да се преразгледа цялостно съотношението между двата регламента /за достъпа до документи и за защитата на личните данни/, като се вземат предвид указанията на Европейския надзорен орган по защита на данните и практиката на Европейския омбудсман.² Освен това, защитата на личните данни не трябва да се използва като претекст да не се правят публични обществените обсъждания. Тук се включват и консултациите на служители в европейските институции с лобисти.

В становището се обобщава, че по начало дискусиата за изменението на Регламент 1049 от 2001 г. трябва да отиде отвъд предложенията на Европейската комисия. Следва да бъде въведено изрично задължение да бъдат направени публични всички документи, отразяващи факти, доклади или проучвания по законодателство или политики, изготвени в процеса на вземането на дадено решение. По-широко трябва да се разгледат бъдещите изменения в Регламентта, като се вземе предвид и цялостната натрупана практика по него - както тази на Омбудсмана, така и тази на Европейския съд.

Що се отнася до казуса, който неправителствената организация е отнесла до Европейския омбудсман, с него се поставя важният въпрос за обхвата на задължението за публикуване на документи. Според Стейтуоч, Европейската комисия не изпълнява задължението, вменено ѝ с чл. 11 от Регламентта, да предостави свободен достъп до своя регистър с документи. В регистъра трябва да се включват всички документи, т.е. всяко съдържание,

независимо от материалния носител, писмен, електронен и т.н., каквато е дефиницията на Регламентта. Понастоящем в регистъра фигурират главно т.нар. законодателни текстове и одобрените доклади на Комисията, В своето становище пред Европейския омбудсман, подписано от Председателя г-н Хосе Мануел Барозо, Комисията застъпва тезата, че следва да се прави разлика между документи и „официални документи“, какъвто е случаят в системите на Швеция, Финландия и Дания. Очаква се в скоро време Стейтуоч да изпрати своето становище в отговор на полученото, в което ще постави акцент върху обстоятелството, че отделните национални законодателства не са средство за тълкуване на общностното право.

Списъкът на ООН на терористите и терористичните организации не е скрепен с гаранции за защита на гражданските свободи, докладва Бен Хайес от Стейтуоч. Ефектът от включването в този списък се илюстрира с няколко реални случая. Единият описва това как седемдесет и пет годишен италиански гражданин от египетски произход, живял около тридесет години в Швейцария, бил подложен на преследвания заради включването му в „черния списък“. Започналото наказателно преследване е прекратено четири години по-късно поради липса на доказателства, а държавата е осъдена да плати разноските за адвокати в размер около 80 000 ЕВР. Воденето на дело срещу държавата за претърпени вреди обаче би било безсмислено, защото всяко новополучено имущество подлежи на заповест по силата на самото присъствие на г-н Х в списъка. Колкото и да е парадоксално, оказва се, че никой не е предвидил процедура за отписване от списъка и „връщане в нормалния живот“.

И така, по всички тези въпроси, както и по останалите, обсъждани на 22-23 юни в Лондон, бяха проведени дискусии, потърсиха се пътища за разрешения и кампании, обмениха се идеи. И действително, обмяната на идеи е в самата същност на човешкото общуване и необходим елемент от наблюдението на работата на институциите и гражданското участие в процеса на вземането на решения.

² Вж. представяне на Европейския надзорен орган по защита на данните на български език на интернет адрес: <http://www.edps.europa.eu/EDPSWEB/edps/lang/bg/pid/1;jsessionid=89E3F0049712A934A661627A5DA3B596>, а представянето на Европейския омбудсман виж на интернет адрес: <http://www.ombudsman.europa.eu/home/bg/default.htm>

Дългият път към свободен достъп до информация от обществения сектор

Николай Марев, ПДИ

© Фотоархив ПДИ

На 04-05 юни в Потсдам, Германия се проведе конференция „Обществени данни в частния сектор - нови регулации при повторното използване на информация в обществения сектор“, чиято основна цел беше да демонстрира ползите от осигуряване на равен

и ефективен достъп до всякаква информация, която се съхранява от публичните институции. Както и да покаже абсурда на въвеждането на различни такси и ограничения според вида на повторното използване на получената информация.

Ако наскоро сте пътували по пътя от София до Бургас с кола, то има голяма вероятност малко след средата на пътя, да Ви е спрял служител на КАТ. Не за да Ви провери документите или да Ви глоби за превишена скорост, според новите изменения на Правилника за движение по пътищата, а за да Ви задължи да участвате в анкета, провеждана от Агенция „Пътища“. Умерено любезни лелички надничат в колата Ви, преброяват пътниците, осведомяват се за целта на пътуването - дали отивате на почивка или на бизнес среща, за това, накъде сте тръгнали и накрая искат да разберат и колко често напоследък използвате този път. Целта на анкетата остава неясна, но предполагам, че Агенция „Пътища“ извършва проучване на натовареността на пътната мрежа в региона и се опитва да аргументира дострояването на автомагистрала „Тракия“. Камо изключим това, че за подобно проучване биха били гостатъчни в пътни по-малко служители, дотук като че ли няма нищо чак толкова нередно.

Представете си обаче, че след построяването на магистралата между София до Бургас, на изхода на столицата Ви спираха същите тези любезни лелички, за да Ви поискат пътна такса. При условие, че пътувате сам - таксата е 10 лева, ако колата е пълна с хора - 30 лева. Ако пък е пълна със стока, тоест, пътувате с някаква търговска

цел - таксата се увеличава на 50 лева. Ако случайно си признаете, че пътувате за бизнес среща - тогава може изобщо да не бъдете допуснати до магистралата, а да бъдете помолени да се качите на самолет. Та откъде накъде ще използвате пътя почти безплатно (на цената за обикновените хора), за да генерирате печалба за себе си? Нищо, че печалбата ви ще бъде обложена с данък - щом магистралата Ви води към материални блага - ще трябва да платите по-висока цена, или дори може да Ви бъде отказан достъп до нея!

Ситуацията започва да изглежда абсурдна? Тогава остава да се запознаете с идеите на българските (и не само) законодатели и институции за въвеждането на Директива 2003/98/ЕС за повторното използване на информация от обществения сектор, за да откриете госта прилики. Един от криворазбраните от страна на българските народни представители принципи беше за събиране на различни такси за достъп до обществена информация, в зависимост от употребата ѝ. Ако сте обикновен гражданин и се интересувате от прогнозното количество валежи през юли например, получавате информацията безплатно. Ако сте земеделски стопанин - плащате по-висока цена. А ако пък искате да използвате получената информация единствено с търговска цел - например компанията ви разработва софтуер за подпомагане на земеделските стопани - можете дори да не получите нищо! Та откъде на къде ще използвате публична информация безплатно, за да генерирате печалба?¹

Една от сравнително лесноизмеримите ползи от предоставянето на ефективен достъп до информация от обществения сектор е икономическа. Според различни изследвания, последното от които проведено между 2004 и 2006 г., общият пазар на информация от обществения сектор в Европейския съюз е между 10 и 50 милиона евро. Най-общо казано, това са продуктите, които предоставят услуги на базата на информация от обществения сектор, като например географски информационни системи, прабен софтуер, и метеорологическа информация. За сравнение, пазара на подобни продукти в САЩ е десетки пъти по-голям, макар и при почти двойно по-малко население от ЕС. В целия Европейски съюз например има около 40 фирми, които търгуват с информация за времето, докато в САЩ те са над 400.

на стр. 12

¹ Примерът е „почти“ произволен - през м. декември 2004 г. в ПДИ постъпи следният случай: „Служителите от хидрометеорологичната обсерватория във Видин отказват на местните медиуми информация за измерената температура и скорост на вятъра. „Имаме си тарифи, елате и си платете и тогава ще получите информация“, отговарят чиновниците.“

Общоприетото мнение от конференцията в Потсдам беше, че сравнително ниското използване на подобна информация в ЕС се дължи на няколко основни фактора: 1) липса на ясни правила и процедури за достъп до информация от обществения сектор; 2) културата на затвореност в институциите; 3) високи такси за предоставяне на информация.

Директива 2003/98/ЕС е приета с цел задаване на минимални изисквания към страните-членки да осигурят условия за ефективно публикуване на информация от обществения сектор, така че да се улесни повторното ѝ използване.

В различните държави на ЕС обаче се наблюдават доста различни подходи към транспонирането на Директивата. Законодателните органи на Германия, Австрия (а наскоро и България²) очевидно са сметнали, че най-добрият начин за съобразяване с Директивата е да препишат дословно максимално голяма част от текстовете ѝ. В резултат на това в Германия и Австрия бяха приети закони, които донякъде противоречат на прогресивно развиващото се законодателство и принципи на достъпа до информация. Така вместо конкретни мерки за предоставяне на информация в лесноизползваем формат, за институциите в тези държави „съобразяването“ с Директивата като че ли засега се изчерпва главно с тълкуването на разпоредбите ѝ по конференции и работни срещи. В България пък, първоначалният текст на законопроекта за съобразяване с Директивата беше подготвен едва за две седмици срещу 14,500 лева и беше дискутиран включително на среща, организирана от Комисията по транспорта и съобщенията в Народното събрание.

В други страни, като Великобритания например, Директивата не е транспонирана със специален закон³. За сметка на това, преди малко повече от година там е създадена Агенция за информация от публичния сектор. След кратка дискусия, служителите са преценили, че икономическите ползи от предоставянето на безплатна информация далеч надвишават приходите от продаването ѝ. А според Карол Туло, директор на Агенцията, съществуват и други ползи от предоставянето на лесен достъп до информация от обществения сектор, които далеч надхвърлят икономическите. Преди години например, статистика за броя на продадените лекарства по райони е служило един-

ствено на фармацевтичните фирми на снабдителите. Сега подобна информация - за търсенето на анти-депресанти - служи като ориентир за частни компании, които искат да отворят психиатрични клиники или кабинети. Статистика за броя на успешните операции в британските клиники пък помага на гражданите избора на хирург.

А какво да кажем за „бедните“ американци, които дори нямат задължение да се съобразяват с горните минимални стандарти на ЕС. Държава, в която наглед действат най-разнообразни режими за достъп до информация на федерално, щатско, градско и институционално ниво. Каква е причината, пазара на продукти, разработени на основата на обществена информация да е толкова голям?

Според Синди Доменико, служител в местната администрация Болдер каунти, Колорадо, местните администрации предлагат географска (кадастрална) информация на цена, „каквато може да бъде поета от пазара“. Това обосновава създаването на ясни правила и равнопоставеност на предлагането, което води до здравословна конкуренция между фирмите. Като резултат, нерядко продукти, които се разработени на базата на информация от обществения сектор се купуват обратно от общините. Такива са например различни географски информационни системи, продукти за оценка на стойността на имотите, за насочване на трафика, или за анализ на необходимостта от строеж на нови жилища или търговски зони.

Ако се върнем на аналогията от началото на тази статия, трябва да отбележим, че в САЩ пътната мрежа се поддържа на най-различни нива - федерално, щатско, регионално, местно, а дори и от частни компании. Не съществува универсална система за събиране на пътни такси, но е осигурен равен достъп до пътищата, еднакви възможности за ползването и поддръжката им и строежът им там, където има икономическа нужда. Докато у нас с години се умува кой, къде и какво да построи, как да след това да събира такси и за какво да ги харчи. Очевидно, който е виждал американските пътища и ги сравни с тези в България лесно ще открие разликите. А дали Комисията по търговия и транспорт в Американския сенат се занимава със свобода на информацията?

² Виж http://www.aip-bg.org/documents/zdoi_campaign.htm

³ Като цяло, във Великобритания не прибързват с въвеждането на закони, дори когато става въпрос за съобразяване с Европейски директиви и стандарти. Британският закон за свобода на информацията беше приет през 2000 г., но влезе в сила чак в началото на 2005 г., за да даде достатъчно време на администрацията да се подготви за прилагането му.

На 03.07.2007 г. Сметната палата публикува имотните декларации на лицата, заемащи висши държавни длъжности. Повече информация четете тук: <http://register.bulnao.government.bg/>

На 19 юни 2007 г., в брой 49 на „Държавен вестник“ бяха публикувани приетите на 7 юни изменения и допълнения на Закона за достъп до обществена информация.

Предложенията за изменения бяха внесени от трима народни представители от парламентарните групи на БСП, НДСВ и БНС, на 28 февруари 2007 г., под знака на хармонизиране на българското законодателство с Директива 2003/98/ЕС относно повторното използване на информация от обществения сектор. Още през март т.г. Програма Достъп до Информация се обяви срещу предложените промени, противоречащи на стандартите в областта на достъпа до информация, и инициира публична кампания в подкрепа на становището си. В резултат на обществения дебат, предлаганите изменения в закона бяха коригирани в положителна насока:

- * отпадна първоначално предложеното изискване за заявителите, които искат да получат информация от обществения сектор, да доказват интерес към нея;

- * срокът за отговор по заявление за информация от обществения сектор бе уеднаквен със сега съществуващия срок за предоставяне на обществена информация - 14 дни;

- * заявителите ще плащат единствено разходите по материалното предоставяне на информацията;

- * частичен достъп може да бъде отказан само ако това изисква „усилия, излизащи извън рамките на обичайната операция“.

Приеха се и групи положителни изменения в ЗДОИ. Предложенията за тях бяха изготвени от ПДИ и внесени между първо и второ четене от народните представители Мартин Димитров и Иван Сотиров. Завишиха се санкциите за служители, неизпълняващи задълженията си по закон или съдебно решение; прие се механизъм за налагането на глобите и се създаде задължение за всички административни структури да

определят длъжностни лица, които да отговарят пряко за предоставянето на обществена информация, както и да обособят подходящо място за четене на предоставените документи в срок до 6 месеца.

Нов закон за Национални архивен фонд прие парламента в края на месец юни. Новият закон въвежда понятието „Национален архивен фонд“. Определят се неговият състав, попълването му, организацията, управлението и опазването на архивните документи. Достъпът до документите, съставляващи Националния архивен фонд е свободен и може да бъде ограничен, единствено в случаите предвидени в закон.

Законопроект за изменение и допълнение на Закона за опазване на околната среда, беше внесен в парламента от група депутати от ДСБ. Новите предложения са насочени към публичност на решенията, свързани с ОВОС. Предлага се решенията да се обнародват на интернет страницата на МОСВ най-късно 10 дни от утвърждаването им от министъра на околната среда.

Великобритания: Парламентарната комисия по конституционни дела призова правителството да се откаже от плановете си да ограничи свободата на информация. В доклад от 25 юни 2007 г. Комисията заявява, че английското правителство не е направило адекватен баланс на разходите и ползите от приемането на предложените промени в Закона за свобода на информацията. В резултат на изразеното недоволство и натиска от страна на неправителствени организации и медии в страната, правителството стартира консултативен процес през март 2007 г. Срокът за коментиране, становища и препоръки приключи на 21 юни.

Два дни след представянето на доклада на Комисията по конституционни дела, на 27 юни 2007 г., три водещи неправителствени организации в областта на свободата на изразяване в Обединеното кралство изпратиха на министър председателя Гордън Браун прес-съобщение с 10 мерки, които неговото

на стр. 14

правителство трябва да предприема, за да стане факт откритото управление. Мерките включват защита на свободата на изразяване и свободата на информация, защита на служителите, които разпространяват информация от обществен интерес, зачитане правото на протест, декриминализиране на клеветата, гарантиране на дигиталната демокрация. Повече информация за инициативата на адрес: <http://www.article19.org/pdfs/press/uk-10-point-plan-statement.pdf>

Индийското посолство във Вашингтон прилага Закона за правото на информация.

Това е факт от 21 юни 2007 г. и е резултат от продължителни усилия от страна на доброволци, работещи за Асоциацията за развитие на Индия. Всеки индийски гражданин с валиден индийски паспорт може да попълни заявление и да го депозира при служителя по обществена информация в посолството, като заплати такса от 24 цента. Ако търсената информация не се отнася до самото посолство, то автоматично прехвърля заявлението в съответния отдел в

Индия. Заявителят трябва да получи отговор в рамките на 35 дни, в противен случай може да обжалва пред Апелативен съд и след това пред Главния комисар по информацията.

Торалф Шваниц в статия в freedominfo.org информира, че вече цяла година след приемането на Закона за свобода на информацията, федералната администрация в Германия все още се бори за приспособяване към новите изисквания за открито управление. До този извод Шваниц стига на базата на статистическите данни, публикувани от германския комисар, отговарящ за свободата на информацията. Според тези данни нивото на използване на новия закон е много ниско:

- * Общият брой заявления е 1,379.
- * Достъп е отказан при 410 заявления.
- * Обжалвани са 142 първоначални решения, от които жалби 62 са отхвърлени.
- * В края на 2006 г. е имало 27 съдебни дела по повод отказан достъп до информация.

Програма Достъп до Информация

София 1000,
бул. Васил Левски N 76, ет. 3, ап. 3
тел/факс. (+ 3592) 988 5062, 986 7709, 981 9791
E-mail: office@aip-bg.org
www.aip-bg.org

Редакционен екип

Александър Кашъмов, Гергана Жулева, Дарина Палова, Диана Банчева, Катерина Коцева, Кирил Терзийски, Николай Марекков, Ралица Кацарска, Фани Давидова
Оформление Николай Марекков

*Ако желаете да подкрепите издаването на информационния бюлетин,
може да направите това на нашите банкови сметки:
Булбанк АД - Клон Аксаков - банков код : 6217 6307 SWIFT код: BFTB BGSF
* сметка в ЛЕВА (BGN) IBAN: BG69 BFTB 7630 1022 5620 87
* сметка в Щатски долари (USD) IBAN: BG87 BFTB 7630 1122 5918 49
* сметка в Еуро (EUR) IBAN: BG34 BFTB 7630 1422 5974 10
Вашата подкрепа ще бъде отбелязана в Интернет страницата на ПДИ!*

© Програма Достъп до Информация

Материалите в това издание са обект на авторско право.
При цитиране позоваването на източника е задължително.